

1. HE CAMINAT A SOLES

He caminat a soles
entre veus que no diuen,
oïts que mai escolten
i sorolls que no importen.

He redolat pels llits
d'amants de lluna plena,
viscut la vida lliure
ferida enmig dels dubtes,
i morta a les latrines.

He travessat les crestes
d'escuma de les ones
mentre a glops es desfeien
peuades a la platja.

He caminat a soles
entre veus que no diuen,
oïts que mai escolten
i sorolls que no importen.

He tremolat en vore
com passa el temps i volen
gavines al capvespre
sense saber cap dia
quin endemà m'aguarda.

La soledat em cuida
la llibertat dels somnis,
el gust d'encetar sendes,
l'amor a on sempre torne.

Si no, la meua força
s'haguera fet arena
i seria un satèl·lit
i pegaria voltes
a qualsevol melic.

2. EL VENT QUE ET MOU

De pressa, acostumat
a eixir d'arrapa-i-fuig,
el cap massa ocupat,
el dia massa curt.

D'on traus les il·lusions?,
d'on venen i a on se'n van?
D'on naixen la tristor
i la felicitat?

En qui pots confiar?
De qui pots creure-ho tot?
A qui li dius que sí?
A qui li dius que no?

Com saps a qui donar
la vida de tot cor?
Per qui? Per quin amor
ho deixaries tot?

Quin vent és el que et mou
Qui et porta els sentiments?
Cap a on escapa el temps?
Cap a on fuig el dolor?
La set de qui ha begut?
El plor de qui ha plorat?
L'esforç de qui ha guanyat?
L'esforç de qui és vençut?

Sentir completament
amb l'ànima i la pell?
Canviar la vida urgent
pel goig de perdre el temps?

Pots dir tu per què fas
mil coses que no vols?
Pots dir per què no fas
les mil coses que vols?

D'on venen les idees?
D'on traus els pensaments?
Per què vas cap a on vas?
Per què vas amb qui vas?

Com és que hi ha creences
mes grans que ho és ningú?
Mataries per elles?
o moriries tu?

Quin vent és el que et mou
Qui et porta els sentiments?
Cap a on escapa el temps?
Cap a on fuig el dolor?
La set de qui ha begut?
El plor de qui ha plorat?
L'esforç de qui ha guanyat?
L'esforç de qui és vençut?

3. HEREU

No he conegut els cossos esquinçats,
els esfullats productes de la mort,
no he conegut cap guerra.

No he olorat la pesta artificial
ni calcigat els cèrcols de tristor
ni vullc donar l'alé per cap frontera.

Tinc prou amb les notícies de dissort
per maleir als governants que el món
han negat de sang neta.

També soc hereu
del vell món que creu
que el paradís deu
guanyar-se a la força.

També soc captiu
del vell món que viu,
ulls tancats, al niu
i l'anima morta.

No he conegut els cossos esquinçats
els esfullats productes de la mort.
No he conegut cap guerra.

Ni vullc conèixer mai son crit amarg
que ens sobren ja notícies de dissort
de qualsevol manera.

També soc hereu
del vell món que creu
que el paradís deu
guanyar-se a la força.

També soc captiu
del vell món que viu,
ulls tancats, al niu
i l'anima morta.

4. TERESA

Ja veus,
no som
més que un
pessic
de fang,
l'alé
d'un bes,
desig i cor.
És tot.

Escoltes
l'aire que ve
i et dona vida.
Sents
cada detall,
cada matís,
d'un raig de llum,
d'un fil de so
i tot és poc.

T'adones:
la vida es temps,
el temps és sang,
la sang, batec,
batec és ball;
ball, ritme a glops
de sentiment,
d'amor, que és tot,
i tot és poc.

Comences.
Confies.
Estimes.

A cada dia hi ha un fum d'oportunitats
per a gaudir delícies i tresors
i no hi haurà goig ni encanteri
no hi haurà il·lusió ni gràcia
si tens aconformat i pres el cor.

Comences.
Mamprens viatge, intransferible, personal,
veus diferents formes de viure i de somniar,
atens consells, però vols cometre els teus
errors,
aprens de tot, tens nous motius i secrets
nous.

Confies.
La vida mescla meravelles i dolor.
Hi ha gent que et vol acompanyar
sincerament
però també hi ha qui vol dir-te a on has
d'anar
i fer-te creure que a on et porta és a on tu
vols.

Comences.
Confies.
Estimes.

A cada dia hi ha un fum d'oportunitats
per a gaudir delícies i tresors
i no hi haurà goig ni encanteri
no hi haurà il·lusió ni gràcia
si tens aconformat i pres el cor.

Estimes,
tu que ja saps
cuidar l'amor i l'amistat i també entens,
de disfrutar, de compartir les emocions,
de l'alegria i de refer-te a cada colp,
com ja has sabut ser predilecta de tants cors.

5. FART D'ESPERAR

Què fart estic d'esperar
altra terra per camí
de rodar sense destí
cansat de no traure cap.
Sigues bon xic, em van dir
i no et faltaran treballs;
uns em diuen cap allà
i altres diuen cap ací.

De colpets i palmadetes
tots em van omplint l'esquena
com si fora de ferro,
jo, que a cada pas
em tremole i que mai,
de tan feble com soc,
m'he sentit a cobert
de cap mal ni cap por.

M'haguera agradat ser fort,
anar a pas de gegant,
tindre la seguretat
de la gent que sap què vol.
No em faig el minso, sols sé
que no sé cap a on pegar,
que estic molt fart d'esperar
i esperar és no fer res.

De colpets i palmadetes
tots em van omplint l'esquena
com si fora de ferro,
jo, que a cada pas
em tremole i que mai,
de tan feble com soc,
m'he sentit a cobert
de cap mal ni cap por.

6. PAISATGE RURAL

Les teulades miren al cel
la campana tany contra el vent
i sacsa l'aire sec.

Ix el sol, en hi ha per a tots;
col·legials, en queden ben pocs,
el poble s'ha fet vell.

El carrer es va espavilant,
el trajecte, de casa al bar;
treball, roïn i poc.

El riu passa enmig de la vall,
creixen pins enmig dels bancals.
L'horta es perd per manca de mans.
El temps fuig, com la voluntat.
Bellesa i abandó.

Rats penats voltant un fanal.
El fum que ix d'algun fumeral
recorda que està viu.

Roba estesa en quatre balcons,
a la resta no hi ha llençols
sinó rovell i oblit.

La fortuna passa de llarg,
el vell poble no viu del camp,
i més que viure, mor.

L'esperança enceta el matí,
com ahir, hui s'ha consumit.
L'esperança enceta el matí,
i a la nit es tanca un camí
de dòmino i licor.

7. EL REGAL DE CADA DIA

Els anys m'han ensenyat
que hi ha alguns plats
que no convé tastar,
i que hi ha
aliments imprescindibles
que cada dia donen
salut i vida.

He anat aprenent
a agrair el regal de cada dia
a gaudir
la llum que el sol em dona,
el bes de cada nit
i les hores llargues.

Visc
a un rogle d'artificis
a un pas dels malefics
als quals més por lis tinc.
Car,
i jo que no ho sabia,
tinc por a les esques
a l'odi hereditari
a no comprendre res.

Saps?,
he obert dreceres noves,
he trencat espardenyes
a força de trobar-les.
I
quan més perdut estava
t'he vist al meu costat
i he tornat a sentir-me
tranquil i confiat.

Els anys m'han ensenyat
que els fets tenen raons
i conseqüències
i que hi ha
persones necessàries
que cada dia donen
vida a la vida.

Mai vaig imaginar
que acabaria sent com qui soc ara
ni tampoc
que el teu amor poguera
posar-me en dubte
la vida sencera.

Visc
a un rogle d'artificis
a un pas dels malefics
als quals més por lis tinc.
Car,
i jo que no ho sabia,
tinc por a les esques
a l'odi hereditari
a no comprendre res.

Saps?,
he obert dreceres noves,
he trencat espardenyes
a força de trobar-les.
I
quan més perdut estava
t'he vist al meu costat
i he tornat a sentir-me
tranquil i confiat.

La vida m'ha ensenyat
a agrair el regal de cada dia.

8. FETÉN

Como cualquiera, yo quiero alcanzar la felicidad
cambiar los líos por tranquilidad
vivir sin prisas ni estrés, disfrutar sin parar,
reír con ganas, gastar sin mirar
entre amistades que no hurguen en mi intimidad;
hacer mi entrada en la alta sociedad
por la puerta principal.

No va de broma, muy pronto seré un triunfador fetén.
Fumaré en pipa, me acostumbraré
a usar el último iPhone y a la suite del hotel
al palco privado y a mi propio jet,
llegar a los cien mil likes en mi página web,
a gozar de la vida con la exquisitez,
del mejor gourmet.

No os sorprendáis si me veis departir
en el jardín
del palacete en que ahora voy a residir.
Ya he construido un pequeño y coqueto pensil,
y justo al lado he pensado añadir
un cenador primoroso para concluir
todos los días con final feliz,
cada noche un festín.

Si alguien viniera a decirme que yo
estoy mucho mejor
en mi club social que en toda mi vida anterior
con una copa en la mano a la puesta de sol.
Si Caperucita dijera que yo
tengo los dientes más sanos que el lobo feroz,
con mucho agrado y de corazón
le daré la razón.

Mientras mi estrella conceda la luz que me da el glamur,
y mi conciencia se ahoga en agua y champú
sé que me espera el destino de todo tahúr.
Degustaré cada día el exquisito ambigú,
me jugaré la fortuna a cara o cruz
me perderé en paraísos ignotos aún,
recorreré el mundo entero del norte hasta el sur,
seré el amante perfecto entre sedas y tul,
te olvidaré justo antes de que lo hagas tu
y cuando vengan mal dadas, sin acritud,
tiempo habrá de bajar la testuz.

He decidido que pronto seré
un triunfador fetén.

9. JOCS INFANTILS

Encetàvem el temps
i solíem fer clot
entre les punxes i flors
d'un descampat perdut.

Jugàvem a fer arca
contra enemics malvats
i pegàvem a córrer si algú
s'enduia un bony al cap.

Anàvem a estar junts,
seriem sempre amics,
viuríem al solar
indefinidament.

Estàvem inventant
un món al nostre gust.
Érem tan ignorants
que ja ho sabíem tot.
Pintàvem el futur.

Valor era fugir
a bacs i redolons,
d'un guarda i del seu gos,
que ho prohibien tot.

Després, ens vam fer grans
i deixarem tranquils
els diacrans al cau,
i els pardalets al niu.

Anàvem a estar junts,
seriem sempre amics,
viuríem al solar
indefinidament.

Estàvem inventant
un món al nostre gust.
Érem tan ignorants
que ja ho sabíem tot.

L'edifici que han fet
sobre el pati de jocs,
no imagina els tresors
que amaga als fonaments.

Quedava tanta vida per guanyar!,
i tant de sentiment encara per sentir!
quedava tant de temps per estrenar!,
hi havia tant d'amor per compartir!

10. UTOPIES PER FLORIR

Hi hagué un primer instant,
ans de tastar-ho tot:
sabors, aromes, tactes, somnis,
veus, paisatges, sensacions:
els ingredients que fan
memòria de qui som.

Recorde be un temps llarg
sentir el cos glatir
per la il·lusió de superar
els límits, lliure de gaudir.
El món fantàstic i el real
eren encara bons amics.
Llauràvem el futur,
on els somnis fan fruit.

Portem clavats records
de quan ens vam sentir
com a cadells al fred d'un cel
que no oferix cau ni caliu,
com paixarells abandonats
malgrat seu fora del niu,
ni un mal racó vora la llar,
ni un llit vora la nit.

La vida passa i no
les mil contradiccions.
Hem apurat la ingenuïtat,
sabem ja que no ho podem tot.
Les utopies, un colp més,
van a quedar sense enllestir,
canvien de generació
però no arriben a florir.

La llum que ens ompli els ulls,
és la mateixa que
ens va donar com a regal
totes les vides que prenem.
El pas del temps ha devorat
els batecs de milions de cors.
Guardem l'orgull d'haver lluitat,
cada desig, cada motiu,
i amb un sentit quelcom sagrat
els mil records, el vell desig:
trobar muntanyes a on pujar
trobar infàncies a on fugir.

11. UN BON DIA PER A OBRIR EL COR

Perdut el teu somriure a un núvol de motius
clavats en el silenci els teus ulls bruns
els moviments del cos ho diuen tot;
forçadament somrius en dir adeu:
"potser que torne, bona nit, adeu".

Al ritme dels teus peus
s'escampa pas a pas
la pols de llum de lluna en la foscor.
Carrer avall viatgen
presències que et sobraven,
absències retrobades.
Res de nou!

Les coses no ixen sempre com tu vols.
Les coses no ixen sempre com tu vols.

Però mai, sempre, són adverbis temporals.
El temps va apaivagant els sentiments,
s'adormen les ferides en el cos,
s'obliden els motius que van crear
aquell odi cervical perdut enlloc.

Quan tornes, en mirar,
t'animes i somrius,
i t'obri pas la llum del dia nou.
Del teu carrer arriben
retrobades presències,
amors que mai vas perdre.
Tot és nou!

Hui és un bon dia per a obrir el cor.
Hui és un bon dia per a obrir el cor.